

MÍTT BÓKAKEYP

Mína bókméntastöðu, mín ans fyrri hollari upplýsing og mína virðing fyrri sonnum viti fari eg óræddur at lata undir dóm teirra, ið kenna meg. Óndskapardómur móststöðumanna mína og figginda rínur ikki við meg. Serliga ikki teirra andligu kryplinga, ið einki kenna av føroyskari mentan, og sum hvørki duga at tala ella skriva okkara móðurmál. Hesar menn haldi eg mær at koma aftur til.

Hesin stubbi er bara ætlaður sum rættleiðing av möguligari misskiljan, sum hampafólk kunnu hava fingið av tí, sum næstforformaður sóknarstýrisins Klæmint Eliassen og hansara menn hava lumpað í blöðini viðvíkjandi bókasavninum á Tvöroyri og luti mínum í tess bókakeypi.

Og tað kann vera lesarunum forvitnisligt beinanvegin at fáa at vita, at tann gævi harri Klæmint Eliassen beyð mær, meðan menn vóru hjá-staddir, at hann skuldi lata vera við at seta frágreiðingar í blöðini, um eg vildi taka aftur frásögn mína í Sosialinum um hann bókasavninum viðvíkjandi. Hetta sýnir, at tað er ikki fyrri at upplýsa borgararnar, men heldur hevnisóka sum hevur drivið hann at illgerðini, og lýsir tað samstundis einaræðislyndi hansara.

Bókasavnið, sum tað nú liggur, er tiltak hansara Páll Nolsøes.

Tað er rætt, at bæði eg og hin bókméntahugaði parturin av sóknaribúgvunum tóku privat undir við honum, og tað er so við, at Froðbiar sóknarstýri stuðlaði bókasavnið við holi. Ljósi og hita, reingering og peningaligum studningi.

Men útlánsstova og bókaogymslurúm vóru ov smá og tröng. Um vón skuldi vera fyrri einum tíðarhóskandi bókasavni, so mátti umskipan verða.

Meirilutin í sóknarstýrinum, ið altíð hevur verið sera hugaður fyrri bókasavninum, fór so undir at fáa eitt serligt hús til bókasavnið. Tað varð keypt og goldið, men tó ikki innrættað. Avgerðin hevur verið og er tann, at, so brátt sum innrættingin er liðug og nýtiligur bókaavörður fingin, so verður bókasavnið flutt.

So leingi sum Páll Nolsøe var bókaavörður, hevði hann bókakeyp og umsiting í sínum hondum. Men tá ið hann fór til Havnar at vera skjalavörður, fekk eg upp í hendur sum sjónarformaður bókasavnsins at ansa eftir bókum savnsins og keypa bókur, ið eg helt vera nýtandi á savninum. Peningur varð hvørt ár jattaður til hetta endamáli.

Bókur eru keyptar frá bókahandlunum og privatum.

Eg skilji, at tað er keypið frá privatum, ið illgerðarmenn mínir royna at höggja meg fyrri og — so lægið tað ljóðar — ígjøgnum meg sóknarstýrisformannin P. M. Dam. Men lat meg við tað sama siga, at P. M. Dam óngantið hevur verið meir enn vanligur limur í bókasavnsins stýri. Men tað skal ikki verða loynt, at hann hevur verið hin mest hugaði. Tað skyldast soleiðis ikki minst honum, at bókasavns húsið varð keypt og goldið. Og tá ið nú talan er um bókakeyp frá privatum, so var hann tann av stýris-

limunum, ið fyrstur talaði við meg um bókakeypsháttin. Í 1953 vóru vit báðir, P. M. Dam og eg, samdir um at stöðga við bókakeypi frá privatum fólkum við undantaki av nøkrum fáum tilfellum. Veruleikin er tann, at øll árin, áðrenn latið varð mær upp í hendur at ansa bókum og bókakeypi, var tað vanligt at taka ímóti og keypa bókur frá privatum til bókasavnið.

Bókasavnið skuldi hava bókur. Til tess var peningur jattaður. Eg helt so tvey tey fyrstu árin fram við hini nýttu mannagongd og keypti nýtandi bókur frá privatum eins og frá bókasavnið.

Tað er borið so á, at einstakur fiskimaður og arbeiðsmaður, Klæmint Johannesen, hevur verið bergtikin bókalesari. Honum var komin at falla stórir bókaskattur í lut á ymiskan hátt. Sperdur av ringum figgjarvátum mátti hann avlutta bókur sínar — fáði tykkum upplýsing um hetta frá sakfórraumboðsmanni Einar Larsen tollara, ið fúsar er at vátta, at bókaskattur Klæmint Johannesens var bara góðar bókur! Bókasavnsins vegna keypti eg rúgvu av góðum bókum frá honum. Og skammi eg meg ikki við tað, tí bókasavninum tørvaði hesar bókur, og tað var ætlandi ikki nakað brotsverk, at keypið kom honum væl við, og at tað, um tað ikki varð bókað sum hjálparkassastyrkur, fall honum eins væl og beinleiðis peningastuðul.

Men fyrri tann, ið eins og Klæmint Eliassen og fylgissveinar bannar grið og náði her á fold móti medmenniskjum sínum, og sum við samanbitnum tonnum krevur tey revsað at seinastu tægr, er tað ásyniligt brotsverk at lynna manni, ið er illa staddur, sjálvt um ein harvið samstundis ger tí almenna eina góða gerð.

Eg havi hoyrt onkun kasta mær fyrri av tí, ið Klæmint Eliassen fekk í blöðini, at eg skal hava keypt 2700 ónýtiligar bókur.

Hetta er hin størsta villa!

Eg havi ikki keypt eina einastu ónýtiliga bók. Og tað sigur bókaavörðurin heldur ikki, at eg havi. Hesar bókur eru vorðnar ónýtiligar av slit og handfaring aftaná, at tær eru keyptar. Og eru tær heldur ikki so nógvur í tali sum nevnt. Men so er mannagongdin við einum bókasavni, ið lænir bókur út til øll menniskju, ið ynskja bókur til láns.

— — —

Dagar og vikur nýttu teir, Klæmint Eliassen og hansara menn, til at róta ár aftur í grannskoðaðu roknskapum kommununnar, ið eg havi ábyrgd fyrri. Og uttan samtykt gav hann blaðmonnum töl at seta övig móti mær. Kanska henda rótan var ætlað meiri móti sóknarstýrisformanninum enn móti mær. Men tað ger ikki gerðina móti mær betri og minni óhugnaliga.

P. M. Dam stendur politiskt sterkari enn á nokrum sinni. Mær hava hesir góðu menn heldur ikki megnað at vinna neisur.

Eg fari at loyva mær til undirstrikan av, at so er, at taka upp aftur orðini hjá Borgen Hansen grannskoðara til P. M. Dam og Ove Djurhuus:

Grannskoðarahjálparmaður

Yngri skrivstovuhjálparmaður sum hevur nakað av kunnleika í grannskoðan sökist skjótast.

Grannskoðaradeild lögtingsins

FODERSTOFFER

Foderbanding, malet Byg, malet Majs, knust Majs. Hønsfoder »Rekord«, Kyllingefoder, hel Byg, hel Hvede, Hvedeklid, hel Havre, hel Dari.

STØRSTE LAGER
BILLIGSTE PRISER

P-F VALDEMAR LÜTZEN

TELEFON 1020 — 4 LINIER

PRENTSMIDJAN Á HEYGSBREYT TØRSHAVN.

AVRIKAR ALT PRENTINGARARBEIDI

TELF. 1820

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

GRÓT OG SKERVUR

Øll, ið vilja keypa skerv ella grót, eiga at venda sær til kommunukantórid.

Grót og skervur megu verða goldin fyrst, áðrenn tey verða heimað.

Bilstjórar verða ámintir, at teir ikki kunnu heinta grót ella skerv uttan við einum limi av vegnevndini ella einum umboðsmanni fyrri kommununa.

FROÐBIAR SÓKNAR KOMMUNA

Skipafelagið Føroyar

TELEFON 1225

Tórshavn

»Der findes ikke skygge af grundlag for sigtelse imod Poul Øster for noget uhelderligt.«

Men nú, tá ið menn við landsstýrisins góðtöku, tilstuðlan og vælsigning eru farnir at kunnger »revisionsberetningene«, vænta vit í spenningi at siggja blöðini full av øllum somlum tilikum »beretningum«.

Hvat segði »revisionen« til fyrrverandi hospitalsstjóra og landsstýrismanns Mitens stöðu, góðkenning og ávising av øllum teimum »fingeraðue« rokningunum undir tí stóra hospitals-svikinum?

Hvat segði »revisionen« tá ið avgjört varð, at sýslumaðurin á Tvöroyri ikki longur skuldi sita við kassanum?

Hvat sigur »revisionen« til tey mikið umrøddu trot á tollpeningi?

Hvat sigur »revisionen« til allar tær kvittaðu rokningar, ið lagdar eru á borðið, tá ið landsskattur verður kravdur?

Og eg kundi hildið áfram við spurningum.

Latum okkum nú, mínir góðu menn, fáa øll kortini á borðið.

Tað er synd, at fólk skulu fáa so soltið slakt sum »revisionsberetningene« viðvíkjandi bókasavninum á Tvöroyri, tá so stórar krásir liggja í frošti.

Tvöroyri, hin 23. apríl 1956.

Poul Øster.